

KDYŽ SE PEKLO PROTRHLO

Autoři:

**Veronika Fiedlerová, Ivana Gašparíková, Petr Boček,
Xerodoth Sigmus, Rosana Zvelebilová, Tomáš Marton,
Madla Pospíšilová Karasová, LadyKopřivA, Joey Thorke,
Ivan Kučera, Miro Švercel, Lucie Tringelová Kaňová,
Pavel Chodúr, Lenny Ka, Roman Bílek, George Petrunas,
Dominik Fiala, Zdeněk Hulbach, Kristina Haidingerová**

Předmluva:

Petra Klabouchová

Ilustrace:

**Ivana Gašparíková, Rosana Zvelebilová, Lucia
Martinková, Hana Míková, Ludmila Svozilová, Denisa
Jahodová, Lenka Vojsovičová, Zdeněk Svoboda, Adéla
Kiwi Němcová, Martina Witalová, Kristina Haidingerová**

Editoři:

Radoslav Kozák a Kristina Haidingerová

KDYŽ SE PEKLO PROTRHLO

Copyright @ Kolektiv autorů 2025

Obálka @ Jiří Dvorský, 2025

Vydalo nakladatelství © Canc, 2025

ISBN 978-80-88623-95-3

OBSAH

Předmluva	7
------------------------	----------

KOZLÍ PRAMEN.....	9
--------------------------	----------

Veronika Fiedlerová

Žofie ve svých posledních dnech života potká sympatického muže a užije si s tím nádherný večer. Čeká je ale ještě jedna schůzka.

PRVNÍ KRUH PEKLA.....	36
------------------------------	-----------

Ivana Gašparíková

Erik prožívá své osobní peklo jako trest za jedinou osudnou chybu.

DÉMON ŽRAVOSTI.....	55
----------------------------	-----------

Petr Boček

Byl jsem přísně vychován, abych nehřešil. V dětství jsem však jednou propadl drobnému hříchu, čímž jsem vyvolal démona.

SKVRNA	69
---------------------	-----------

Xerodoth Sigmus

Stěhuji se do nového bytu. Skvrna v koupelně mi nevadí, ani tukání od sousedů a divná paní domácí. Aspoň zprvu.

ŠUNKOVÁ.....	91
---------------------	-----------

Rosana Zvelebilová

Ani nevíš, jak moc mi chybíš. Přeji si jen to, abys splnila svůj slib a za dvacet minut se prostě vrátila.

POŽÍRAČ DUŠÍ.....	108
--------------------------	------------

Tomáš Marton

Otec je na malého Ondru velmi přísný, ale s pevnou vůlí a pracovitostí roste šance, že bude moct být poctěn jejich pán.

Z(A)TRACENÝ KOSTEL..... 124

Madla Pospíšilová Karasová

Obyčejný výlet poznamená všechny členy rodiny. A co hůř – každého jinak.

CO ZASEJEŠ, TO SKLIDÍŠ..... 142

Lady Kopřiva

Při pátrání po ztraceném příteli si píše deník. S výpravou se ale dostaneme do míst, odkud není úniku.

CO VIDÍ TVOJE OČI..... 161

Joey Thorke

Ela má nepříjemný pocit, že její malý synek vidí něco, co je dospělým skryto.

ZTRACENÝ POTOK..... 176

Ivan Kučera

Příroda mi poskytuje útěchu po ztrátě blízké osoby. Nejvíc tajemný potok, který mě k sobě táhne.

MAX I DÉMON 195

Miro Švercel

Ten chlapec, který se snažil vypořádat s démonem, mě dodnes straší ve snech.

ŠKOLENÍ..... 202

Lucie Tringelová Kaňová

Richard se těší na romantický víkend s milenkou. Ta ale vybrala naprosto odpudivý areál, kde ke všemu probíhá hodně podivné školení.

DÉMON Z JOKOHAMY 220

Pavel Chodúr

Takahiro se ocitne v podivném lese s ještě podivnější bytostí. Ta si dá práci, aby mu pečlivě představila utrpení, které ho čeká.

KOČAŘKA 235

Lenny Ka

Děti ze sídliště nejvíc děsí Kočařka – stará bába, co se stará o toulavé kočky. Dita najde způsob, jak se se strachem vypořádat.

KRYPTA SAMOTÁŘE..... 251

Roman Bilek

Uznávám, že vyvolávat našeho Pána nebyl dobrý nápad. Ani když se k této akci nabídlo víc bláznů.

ZA STO LAJKŮ 270

George Petrunas

Sto lajků u videa z opuštěného bunkru mi zvedlo sebevědomí. Dokonce se ke mně přidala trojice fanoušků na další průzkum.

SÉRIOVÝ SQUATTER 294

Dominik Fiala

Epická pařba s týpkama má vyhnat sériovýho squattera z bejváku majitelky. Jenom nesmíme lézt do jeho pokoje.

KDYŽ SE PEKLO PROTRHLO..... 308

Zdeněk Hulbach

Chytit démona je jako chytit chřipku. O to víc je ale potřeba služeb otce Michala, který si nese tíživé tajemství z dětství.

ĎÁBEL STRÁŽNÝ 327

Kristina Haidingerová

Nemrtví rozehráli svoji krvavou hru na pomstu a mě a mé blízké strhli s sebou. Naštěstí se zdá, že jeden z nich je jiný.

MEDAILONKY AUTORŮ A ILUSTRÁTORŮ 350

V edici HorrorCon doposud vyšlo..... 365

Seznam ilustrací

ILUSTRACE 01	53
<i>Ivana Gašparíková</i>	
ILUSTRACE 02	86
<i>Lucia Martinková</i>	
ILUSTRACE 03	104
<i>Rosana Zvelebilová</i>	
ILUSTRACE 04	122
<i>Hana Míková</i>	
ILUSTRACE 05	153
<i>Ludmila Svozilová</i>	
ILUSTRACE 06	182
<i>Denisa Jahodová</i>	
ILUSTRACE 07	200
<i>Lenka Vojsovičová</i>	
ILUSTRACE 08	248
<i>Zdeněk Svoboda</i>	
ILUSTRACE 09	289
<i>Adéla Kiwi Němcová</i>	
ILUSTRACE 10	315
<i>Martina Witalová</i>	
ILUSTRACE 11	349
<i>Kristina Haidingerová</i>	

Předmluva

*Crux sancta sit mihi lux.
Non draco sit mihi dux.
Vade retro Satana!*

*Svatý kříž mi buď světlem.
Ďábel ať mi není vůdcem.
Odstup, Satane!*

(Benediktýnský exorcismus)

Démoni. Ďáblové. Lucifer. Satan...

Ohlédni se! Ten rychlý stín za tvými zády. Sotva postřehnutelný pohyb ve tmě. Byl tam nebo ne? Vidiš ho v zrcadle, tam hluboko, kdesi v odlesku tvých očí? Slyšíš ty kroky plížící se spícím domem, když zavřeš oční víčka? Jeden. Druhý. Třetí... Podlaha slabě zavrže, najednou je zima, tak velká zima, jako když ti smrt dýchá do tváře, vstávají chloupky po celém těle, dech se zastaví.

Jsou všude kolem nás. A přesně ve chvíli, když pochopíš, že tě sledují, je už příliš pozdě. Na všechno.

Někdy už totiž není kam utéct a temnota páchnoucí sirou je jediným únikovým východem. Protože se protrhlo Peklo. A jelikož Ďábel si nikdy nehraje sám, zvu tě spolu s českými a slovenskými hororovými autory této sbírky do jeho oblíbené herny. K nám domů. Na Zemi.

Vítám tě v rodném kraji všech démonů, kde voda občas mívá barvu krve, obloha je černá popelem válek a slzy mrtvých ještě ani nestihly oschnout, než začnou téct další. Můj úkol je

provést tě touto knihou až k její první kapitole, abys náhodou nezabloudil. A otevřít ti brány pekelné. Protože kam nemůže Ďábel, tam nastrčí ženu. A dá jí klíče. Jak už kdysi dávno říkal jeden z mocných a zbožných papežů: „Když uzzříš ženu, měj ji za démona, za plémě pekelné, jež zkázu vábí.“

Já tě varovala...

Taky už vidíš demony úplně všude? Možná proto, že oni jsou úplně všude. Ťuk. Ťuk. Ťuk. Nedělej, že neslyšíš, jak klepou na tvou duši. Pustíš nás dovnitř? Aspoň na chvilíčku? No tak, neostýchej se, temnota vábí víc než světlo noční motýly. Budeme ti vyprávět příběhy Lucifera, nejkrásnějšího ze všech Andělů. Že na něj nevěříš? Nevadí. On věří v tebe.

Všichni v sobě nosíme stíny, které potají krmíme. Klameme svět i sebe falešnou ctností. Neboť je snazší věřit, že jsme dobří, než spatřit temnotu v zrcadle duše. Tak už se nestyď, že chceš jít se mnou. Otoč na další stránku. Přeci by ses nebál.

Říkáš, že jsme jen banda bláznů? A ty ne? Dobře, tak proč mi vlastně odpovídáš? Protože já tu s tebou nejsem. Jen ty a tahle magická kniha démonů. Buď mluvíš sám se sebou... nebo si už povídáš s nimi!

Tak jdi, příběh začíná.

Zanechte všech nadějí, vy, kteří vstupujete...

Petra Klabouchová

KOZLÍ PRAMEN

Veronika Fiedlerová

Stála na terase, rukama svírala madla litinového zábradlí zdobeného spirálami s jemně tepanými lístky a pozorovala kopcovitou krajinu nořící se do podvečerního šera. Pod terasou zněl koncert cvrčků, z lesa se přikradl závan nočního chladu. Otřásla se, dlaněmi přejela paže v úzkých krajkových rukávech. Několikrát sípavě zakašlala. Sice se snažila dusivý kašel tlumit hřbetem dlaně, ale nakonec musela vytáhnout krajkový kapesník s vyšívaným monogramem a decentně si zakrýt ústa, dokud se neušpinil rudými skvrnami. Svraštila obočí bolestí a znechucením, zastrčila kapesník do psaníčka z hadí kůže.

Tenhle kraj jí neposkytoval žádnou útěchu. Měla pocit, že hlavní zdejší léčebnou metodou je přivést pacienta do deprese. Nebylo tu nic, co by jí ukrátilo chvíli. Potřebovala se bavit, žít. A tohle místo jí neustále připomínalo, že pomalu umírá. Věděla to. Půvabná Žofie Winkel, které odmala říkali *Prinzessin*, plivala kusy svých plic jako nejsprostší žebrák. Žádný z lékařů do očí nesdělil diagnózu, nechávali si to pro sebe. Léčili ji na chvilkové záchvaty slabosti a ztrátu váhy. *Chce to jen klid, odpočinek a posílení imunity.*

Přitom by tak potrebovala lidi, společnost, zábavu nebo alespoň snobské tlachání, cokoli. Cokoli, co by jí pomohlo

zapomenout. Chtěla by zpátky do Vídně, třebaže je plná prachu, kouře a věcí, které nesvědčí jejímu zdraví. Když rodinný lékař básnil o téměř zázračných lázních s úžasnými referencemi, nemohl nikdo zabránit Žofii matce, aby okamžitě nezačala sdílet jeho nadšení. Kdyby tušila, že je sanatorium v takovém zapadákově, určitě by se nehrnula Žofii doprovázet. Naštěstí se Žofii podařilo matku přesvědčit, že pakliže někam pojedete, pojedete jedině sama.

„Nejsem ze skla,“ opakovala si Žofie. Ne, nebyla sice ze skla, ale už dávno nebyla tak silná, jak si namlouvala. Každý večer strkala hlavu pod polštář a brečela jako dítě. Tak se nechová silná žena.

A teď je tady, v té sudetské díře, kde lišky dávají dobrou noc, a třikrát denně popíjí vodičky z pověstného St. Anna Brünnelein. Ačkoli jí to doktor nedoporučoval, zajela vlakem do městečka Schusswaldu, prošla všechna výletní místa – vyhlídku nad Světým dolem, kapličku v Čertově rokli, navštívila muzeum slavného rodáka a cestovatele Hartfelda v Kozlově, byla i na vystoupení ochotníků pod širým nebem. Využila vše, co se dalo, a šestý den se začala neskonalé nudit. Hrozila se pomýšlení, že tu má vydržet další tři týdny. Bude znát všechny módní časopisy léta 1913 nazpaměť. Nebo dokonce přečte celou sanatorní knihovničku plnou naivních zamilovaných románek a hloupých detektivek.

„Musí vám být zima, slečno,“ ozvalo se za jejími zády. Překvapeně sebou trhla.

„Ano, to je,“ přisvědčila. „Ani jsem nepostřehla, že je skoro tma.“

„Se svatou Annou přicházejí nejen chladnější rána, ale i vlhčí noci. Vezměte si mé sako,“ vybídl Žofii neznámý muž. Pacient? Ne, to určitě ne, vypadal skvěle, překypoval zdravím. Měl široký hrudník a pod moderním uvolněným jednořadým oblekem s tmavým sakem a světlými kalhotami se rýsovala sportovní postava. Klobouk se stuhou okrouhle tvarovaný, s krempou ve předu sklopenou a vzadu zdviženou. V klopě

živá květina. Možná lékař, kterého ještě neviděla. Nebo jeden z těch proslulých šviháků lázeňských, kteří nabízejí společnost bohatým paničkám. A i kdyby, tak co?

„Děkuji,“ zavrtila odmítavě hlavou. „Je načase vrátit se do pokoje, že?“

„Ale kam ten spěch? Smím vás pozvat na sklenku vína? V přízemí za jídelnou je malý bar. Když slíbím číšníkovi náležitě spropitné, třeba nás před desátou nevyhodí.“

„Skutečně bar? To slovo tady přece ani nemůžou znát,“ podivila se Žofie.

„Ale jistě. Vznikl na přání mladých lékařů, kteří tam tráví dlouhé večery, když na ně padne žal z té zářící kariéry, co je tu čeká. Tak pojďte, ať přijdete na jiné myšlenky. Někdy si člověk od toho čerstvého vzduchu, přírody a bublavých pramenů musí odpočinout.“

Mluvili o všem a o ničem. Představil se jí jako Artur Schneider. Byl to příjemný společník. Tvrdil, že brzy bude válka, že politická situace tomu nasvědčuje, že se léta jen čeká na záminku. Žofie s ním souhlasila. Nebyla ten druh žen, co mužským záležitostem nerozumí, ačkoli předstírají, že je zajímaví. Souhlasila s ním ovšem bez zápalu, neboť nepředpokládala, že se začátku jakékoli války dožije.

Žofie si při hovoru pracně vzpomínala, jak na své tváři vyloodit lehce koketní, ale přesto inteligentní úsměv. Její společník byl nepochybně vzdělaný a světem protřelý člověk, naštěstí žádný buran nebo hůř, vychloubačný tlachal. Nebyl o mnoho starší než ona, a jednou se z něho stane moudrý věkovitý pán, jehož záda se nikdy neshrbí, který nikdy nebude potřebovat hůl. A když, tak jen na frajerské točení... Přistihla se, že v poslední době u všech lidí, které potkává, myslí na ty roky života, které je čekají, a ji nikoli.

Mluvil o tom, že nepochybně půjde bojovat, ne proto, že by chtěl, ale protože to má v povaze a nic jiného kloudně neumí. Tohle tvrzení nezapadalo do její představy, že je lékař. Ale na to, kdo vlastně je a co v sanatoriu dělá, se nezeptala.

Nepovažovala to za důležité. Prý se na toto místo vrací každý rok ve stejnou dobu, je to jakýsi jeho rituál, který mu připomíná něco z minulosti.

„Rituály tvoří náš život, Žofie. Pokud bychom nežili opakováním, vlastně nežijeme. Vše se v životě opakuje, a to nám dává řád a našim duším klid. Den a noc, narození a smrt. V armádě jsou to nástupy, raporty a execírky. Dlouho jsem před tím unikal, ale smysl toho všeho jsem pochopil až po řadě let.“

Když se s ním loučila před dveřmi svého pokoje, chtěla mu říct otřepanou frází, že to byl příjemný večer a že bylo milé se s ním seznámit.

„Děkuji vám, Arture, za váš čas,“ řekla nakonec s důrazem na poslední slovo. Stačilo prosté poděkování a úsměv, upřímný a nostalgický. Tady to skončí, u dveří pokoje, kde poslední roky její známosti na jeden večer končívají. Dal jí na pár hodin pocit, že se vrátila do šťastnějších dob, kdy se nahlas smála hloupým vtipům, aniž by se začala dusit. Tehdy se nebránila koketovat ani mizet s mužem na chvíli z dohledu společnosti. Ale dnes? Dotek kovové kliky byl stejně studený jako její čelo. Kdysi hořela vášní pro život, nyní se cítila jako svíce bez knotu. Teď hoří jenom pod atakou horeček a zimnic.

„Měl byste už jít spát.“

Ale Artur se k odchodu neměl.

„Víte, Žofie, jak jste doufám poznala, nejsem ten typ, co se řídí tím, co by měl, ale tím, co chce. A vy jste rovněž taková. To jsem z rozhovoru s vámi za dnešní večer poznal.“

Žofie mu neodporovala. Najednou stál mnohem blíž.

„A to se mi na vás líbí,“ zašeptal jí do ucha. Políbil ji na hrdlo. Zmizeli v jejím pokoji dřív, než by si nějaké všetečné oči stačily všimnout. Žofie rozsvítila petrolejovou lampu, zatímco Artur zatáhl těžké sametové závěsy. Po tapetách na zdech se rozběhly stinné siluety jejich postav.

Ovinula ruce kolem jeho pevné šíje, omámená vůní ko-línské. Když ucítila jeho dlaně na svých bocích, zachvěla se.

Chce mě. Žofie si neustále opakovala ta dvě slova. Po takové době ji zase někdo chce. Opakovala si to i při tom, když se k ní přitiskl těsněji, než bylo slušné. Pohotovými rukama sáhl po živůtku a povolil kostice. Nenechavé prsty vyhrnuly spodničky a stiskly její stehna, vzápětí přejel po punčochách až k podvazkovému pásu a krumplovaným nohavičkám spodního prádla. Vše bylo tak rychlé, že se ani nestačila soustředit na to, zda se neunaví a nezadýchá. Třesoucíma rukama mu uvolnila saténovou vestu a rozepnula bělostnou košili.

Nechtěla ho líbat na rty, ale sám je vyhledal a vzrušení ji tak uvolnilo ještě víc. Jakmile to zjistil, potěšeně se usmál a okamžitě toho využil. S Žofií se zatočil celý pokoj, celý svět. Něco takového ještě nezažila. Bylo v něm něco víc, víc než dosud zažila v přechozené známosti či ve flirtech po vídeňských večírcích. *Kdybychom měli víc času... Kdybychom měli víc času, mohlo by to být něco mimořádného. Rodící se hluboký cit jako v oněch románech či tragédiích.*

Až téměř na konci se jí spustilo chrlení krve. Kupodivu ani to ho neodradilo. Políbil ji znovu na zakrvácená ústa.

„Ty se nebojíš?“ zeptala se sípavě, ještě docela nepopadla dech.

„Ne. Čeho bych se měl bát? Tebe?“

„Lidé se přirozeně štítí...“

„Já ne.“

Chvilí vedle sebe jen tiše leželi a oddechovali. Žofie položila hlavu na Arturovu hrud' a poslouchala, jak se tep jeho srdce pomalu uklidňuje. Prohlížela si bříska štíhlých prstů několik širokých zhojených jizev, které protínaly jeho bok a mířily až do půli zad. Stará zranění svědčila o krutém boji, který musel zakusit.

„Víš, že moc riskuješ. Jsem nemocná, může to být nekažlivé.“

„Já neriskuju nic,“ umlčel ji záhadným úsměvem.

„Někdo tě poslal, abych si naposled užila?“ Najednou se jí zdálo, že nic nechápe. Připadala si podvedená, jako by to bylo

součástí hry, o jejíchž pravidlech neměla ponětí. Proč to ten muž dělá? Proč uléhá se ženou, která má zřejmě souchotě? Lázeňský dům Altwasser v St. Anna Brunnlein je plicní sanatorium pro zámožné. Samozřejmě, bohaté lidi nikdo nedonutí, aby se tím chlubili. Doktoři jim to napřímo neřeknou, obcházejí to, mluví o únavě, ale ona to už dávno vycítila.

Mlčel, jen ji pozoroval. Z jeho očí se nedalo poznat, co se mu honí hlavou.

„Jistě by sis něco takového zasloužila.“

Žofie si podrážděně odfrkla.

„Mám, co zasloužím. Každý má jen to, co zaslouží.“

Vstala, aby se umyla u keramického umyvadla, a oblékla si lehký župan. Příliš lehký na chladnou noc. Opět se zachvěla a zakašlala.

„Arture, smím tě poprosit? Zůstal bys se mnou do rána?“
Ať řekne ano! Ať řekne ano!

„Ty nemusíš vůbec prosit, drahá.“

„A potom, uvidíme se ještě? Jsem tu do konce měsíce.“ Nevěřila, že odpoví kladně.

„Jistě. Zítra, vlastně už dnes. V podvečer, až budou zvonit klekání, tě budu čekat u smírčího kříže, vzadu za sanatoriem,“ řekl.

Žofie zaváhala nad místem, které pro další schůzku zvolil, ale pak přikývla.

„Vím, kde to je.“

Venkovanka, hlavu zakrytou šátkem, ve škrobené haleně a obnošené sukni, stála uprostřed nevelké loučky a rozmachovala se kosou. Na zádech se jí při každém kroku zhoupnul spící uzlíček s dítětem. Jak kráčela, padala za ní podťatá stébla trav a květů jako ustrížené vlasy víly země.

Polní cesta minula koleje a zamířila do nitra bukového háje. Žofie se na svých procházkách nikdy neodvážila dál než k neforemnému balvanu s hrubě vytesaným křížem. Přemýšlela, proč Artur určil pro další schůzku právě toto místo. Užít si na vlhkém listí nebyla zrovna její představa romantiky. Když se dnes probudila, bylo téměř dopoledne. V pokoji už nebyl, na stolku našla jen lístek s připomínkou schůzky. Na sobě stále cítila jeho vůni. Nejlepší by bylo, kdyby se po téhle noci už neprobudila. Poslední krásná noc s příjemným mužem a dál už nic. Zvedla hlavu ke korunám stromů, kudy prosvítala mračna. Les tiše šuměl, jako by hovořil. Uklidňovalo ji to.

„Bojíš se?“ Artur měl nepříjemnou vlastnost – dokázal se nepozorovaně zjevit, skoro jako duch. Políbil ji opět na krk, pod uchem. Bylo to nestoudné a příjemné.

„Ne,“ odpověděla. „Čeho bych se měla bát? Tebe?“

„Mě.“

„To zní dramaticky,“ řekla s lehkou ironií v hlase.

„Máš pravdu. Pojdme se projít,“ Artur nabídl Žofii rámě a vedl ji do hloubi lesa. Kamenitá cesta po pár stech metrech zmizela a změnila se v blátivou mokřinu. Žofie si na ní málem podvrtla nohu. Za necelou čtvrt hodinu narazili na úzkou pěšinu vyšlapanou zvěří, vedoucí do ještě temnějšího hvozdů. Stromy tu byly staleté a vzduch těžký. Projít hustým porostem bylo čím dál obtížnější.

„Kam jdeme?“ Chvilí si myslela, že jde jen o další dostaveníčko. Že to má rád v přírodě, ale na procházku šli dlouho a hlavně – nemluvili.

Artur neodpověděl, pokračoval dál a jeho tvář byla jako z kamene. Žofie se začala opravdu bát. Nakonec se Artur zastavil na mýtině. Sehnul se k balvanu porostlému mechem a z kalužiny pod ním odházal zetlelé listí, klacíky a špínu, až se pod jeho rukama objevila studánka.

„Das Ziegen Brännlein,“ řekl. „Kozí studánka nebo také Kozlí pramen.“

„To jsi mi chtěl ukázat? Další studánku?“

„Tenhle pramen je jiný než ostatní. Ke Kozlímu prameni už po celá staletí lidé nechodí. Dnes o něm nevědí. Dříve se ve vsi říkalo, že tu někde je, ale že je otrávený. Zapomněli na něj, ale je tu stále. Prokletý pramen.“

Žofie se naklonila nad hladinu. Vodou zalitý dolík byl mnohem hlubší, než se na první pohled zdálo. Na dně něco leželo. Jakmile se zčeřená hladina uklidnila, rozeznala obrysy hladkého kulatého předmětu, nejspíš kamene.

„Má otvory,“ šeptla. „Není to kámen.“

Koutkem oka uviděla, jak Artur z kapsy kalhot vytahuje břitvu. Vůbec se nesnažil, aby si toho nevšimla. Čekala, že jí začne bušit srdce jako tehdy, když se chystala skočit z mostu. Nakonec se k tomu neodhodlala, neměla sílu si vzít život. Teď se jí kdesi v mozku ozval chladný hlas, který jí napovídal, že není třeba panikařit. *Tohle jsi přece chtěla, mít to rychle za sebou, neumírat roky, ale ve vteřině, někdo jiný tě bude mít na svědomí, někdo jiný udělá špinavou práci...*

Tupě zírala na ostří břitvy, na neznámého Artura, z jehož pohledu nebylo možné vyčíst nic, žádný náznak emocí. Tak je to tedy. Je to šílenec. Vrah. Kdo jiný by si s ní takhle zahrával? Využil ji pro jednu noc a teď se jí zbaví. Možná ho matka v dětství příliš tvrdě trestala a teď se mstí na ženách, které jsou jí podobné. Ano, četla o takových případech v novinách. Maniakální druh sňatkových podvodníků. Zabije ji, zahrabe do listí a slehne se po něm zem. Jak mohla být tak hloupá a naletět?!

„Před tisíci lety tu obětovali pohanským bohům a živlům. Nejdřív zvířata, možná právě kozy. Jenže potom začal mít lidský život menší hodnotu než zvířecí, a tak tu obětovali člověka. Voda si vzala život, ale nasála i smrt,“ řekl temně. „Stále ji nasává.“

Čekala smrtící útok. Snad dlouhou minutu nepřicházel. Žofie stála strnulá jako socha, vůbec nebyla schopná se bránit nebo utíkat. Nevzal ji tak hrubě, jak si představovala, přesto ji jednou rukou uchopil za vyčesané vlasy na zátylku a přidržel

obličejem nad hladinou. Břitvou narušil její hebkou kůži nad klíční kostí. Ve vodě se rozpustilo několik kapek Žofiiny krve. „Musí dostat krev,“ řekl mrazivě.

Pak jí zatlačil hlavu pod vodu. Instinktivně zadržovala dech, co mohla. Teď se konečně vzpamatovala a začala máchat rukama, bránit se, ale držel ji pevně. Tlak na prsou se zvyšoval, srdce v hrudníku se roztlouklo jako splašené. Před jejími zraky se na dně pohnula malá lidská lebka, obrostla masem a změnila se v právě useknutou dětskou hlavičku. Vlasy se zavlnily spodním proudem. Očička vytrěštěná hrůzou se dívala přímo do Žofiiny duše.

Otevřela ústa a polkla několik doušků vody, která zružověla její krví. V tom okamžiku nemluvněti přibyl kostnatý trup, který se po ní začal sápat. Cítila, jak ji děsivé vodníče stahuje hlouběji pod vodu. V pase ji pořád držel Artur, ale démonická síla byla mocnější. Najednou sklouzla pod hladinou celá. Arturovy ruce zmizely. Čas jako by se zastavil v okamžiku, kdy přestala dýchat. Vodníče ji pustilo, ale její tělo zůstalo ležet na dně. Dívala se nad hladinu, na malý úsek nebe. Zahlédla Arturův obličej – byl plný obav a soucitů, ale za mrknutí oka zmizel.

Pak se čas znovu rozhýbal a zrychloval a zrychloval. Střídal se západ slunce s východem, listí ze stromů opadalo, stromy pokryl sníh, na holých větvích vypučelo nové listí, opadalo a stále dokola. Hladinu pramene a ztuhlé Žofiino tělo pokryla taková vrstva let, že již nedokázala zahlédnout ani paprsek světla.

Víčka se zachvěla a konečně se jí podařilo otevřít oči. Pomalu zvedla ruku. Nános listí, hlíny a zvířecích výkalů jí připadaly neskutečně těžké. Uslyšela praskání vlastních

ztuhlých obratlů. Zaostřila na svou ruku – byla hubená, mrtvolně bledá, vlastně jen kost a kůže. Z šatů zbyly hadru podobné cáry, z nichž trčelo několik rezavých kostic korzetu. Trvalo několik dlouhých minut, než se posadila. Les kolem byl k nepoznání zarostlý hustým křoviskem.

Setřela z kůže vrstvu mechu a pokusila se vstát. První pokus nevyšel. Chvilí seděla a rozhlížela se. Byla zesláblá a trpěla strašným hladem a žízní. Uplynulo možná několik hodin, než se jí podařilo vstát a najít stabilitu na vratkých nohách. Napila se z nejbližší louže a rozhlížela se, co by mohla sníst. Byla v takovém stavu, že by se vrhla i na živou veverku, kdyby se mihla kolem.

Kráčela malátně po úzké cestičce, kterou v křovisku vyšlapala zvířata. Pěšina končila na čerstvě pokosené louce. Les zakrývala poklička mlhy, spojující oblohu se zemí a plazící se po loukách mezi kopci. Pod strání se krčil zanedbaný statek. Stodola se rozpadala a na zbytcích zdí postávaly a žvýkaly kozy.

Vešla na blátivý dvorek, který byl cítit kozími bobky. Chtěla zaklepat na dveře stavení, ale ty se před ní samy otevřely.

„Verdammt Luftzug,“ odněkud z hloubi studené kamenné chodby se ozvaly šouravé kroky. Stará žena se pokřižovala, jako by viděla ducha, a pokynula jí věkem zkřivenou, ale stále silnou rukou.

„Komm, komm her, šla dál, šla.“

Žofie se zhroutila na lavici. Obyvatelka stavení k ní přistoupila a podala jí krajác.

„Mléko, napila se, pila mléko. Moji synové všichni pili mléko, a jací z nich vyrostli pašáci. Všichni tři krásní, stattlich.“

Žofie vypila bílou čpící tekutinu bez většího pobízení. Učila, jak se její vnitřní orgány pomalu plní jako sající houba. Stařena jí donesla letité oblečení – košili, sukni, zástěru a černý šátek, zatuchlé vlhkostí a snad i plísni, ale proti tomu, co měla Žofie dosud na sobě, to bylo vlastně čisté.

„Vypadá schrecklich. Kruhy pod očima jako čarodějnice. Měla by se vyspat.“

„Ne, nechci spát. Spala jsem příliš dlouho,“ vyzkoušela poprvé po letech svírané hlasivky.

„Kde spala? V zemi?“

Stařena se posadila na lavici vedle ní a chvíli na ni hleděla. Zrak už jí nesloužil jako dřív, na levém oku byly patrné stopy po zákalu, přesto se pokusila zaostřit.

„Mein Gott.“ Žena se znovu pokřižovala. „Znám tu hezkou tvářičku. Ja, ja, zardoušená Žofie. Já ji viděla, ano, vzpomínám si, naposledy, šla s ním do lesa a už se nevrátila. Četníci se ptali, hledali ji po lese. Hledali její mrtvolu a nenašli, protože ji zakopal.“

Žofii proběhl hlavou sled záblesků. Lázeňský dům. Smírcí kříž. Kozlí pramen a Arturova tvář. Vybavila si ženu na louce, na téhle louce. Ženu s dítětem v šátku na zádech a s kosou v ruce. Ale to byla mladá žena, měla malé dítě... Zahlédla tehdy kousek jejího obličeje, když se shýbala pro kopku trávy. Žofie se chytila za třesťící hlavu, snažila se rozpomenout, ale vše měla jako přikryté pavučinou nevědomí.

„To se stalo už tehdy, před první velkou válkou, v té druhé pak všichni mí tři chlapci zahynuli. Zavraždili je.“ Pohled staré ženy se zakalil. Myšlenky se jí patrně dávno ztratily v minulosti, jelikož souvislost zardoušené Žofie se zuboženou návštěvnicí ji nijak nevydělala. Pak jako by se jí na okamžik do očí vrátila přičetnost. „Nají se.“

Za hodinu Žofie hltavě jedla ještě horký vývar a vychutnávala si, jak se jí příjemné teplo rozlévá po těle. Nadechla se. Zhluboka, čistě, bez zakuckání. *Nejsem nemocná*, uvědomila si. Nádech, výdech. Bez hvízdavé ozvěny na plicích. *Už nejsem nemocná*, opakovala si ta slova v myslí. *Jak to? Jak se to mohlo stát?* Stařena donesla chléb a kousek slaniny. Žofie se na obojí bez okolků vrhla. Měla hlad, jako by nejedla sto let. Na okamžik jí bylo dobře. Pocit prostého klidu bohužel neměl dlouhého trvání.